

Arrest

nr. 176 440 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, verkreeg een recht op verblijf na een verklaring van inschrijving als werknemer en werd op 5 maart 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 11 mei 2016, met kennisgeving op 25 mei 2016, neemt de gemachtigde van de verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit

van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: Z., E. (...)

Nationaliteit :Slovakije

Geboortedatum : (...).1991

Geboorteplaats: Kosice

Identificatienummer: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer op 02.09.2013 en verkreeg de bijlage 8 op 14.02.2014 en de E-kaart op 05.03.2014. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid meerdere keren ingelicht over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 25.02.2016 een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 02.03.2016 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: OCMW-attest, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van R. (...), een loonfiche van R. (...) bvba van september 2012, twee arbeidsovereenkomsten van V. (...), een loonfiche van V. (...) april 2013, een arbeidscontract van L. (...) bvba, loonfiches van L. (...) bvba van augustus en september 2013, een tewerkstellingsattest van A.T. (...), loonfiches van A.T. (...) oktober en november 2013, de bevestiging van dimona-aangifte van Algemene Tuinwerken, een werkloosheidsbewijs-arbeidsbewijs C4 van de RVA van Algemene Tuinwerken, een arbeidsovereenkomst bepaalde tijd van K.T. (...), de bevestigings van dimona-aangifte van K.T. (...) van 10.01.2014 tot 28.02.2014, loonfiches van K.T. (...) van januari, februari, maart, april, mei, juni en juli 2014, een tewerkstellingsattest van R. (...) bvba, een loonfiche van maart en augustus van R. (...) bvba, een werkloosheidsbewijs-arbeidsbewijs C4 van de RVA van R. (...) bvba, een gelegenheidsformulier 2015, sollicitatiebewijzen, een inschrijvingsbewijs van een interimkantoor, een trajectovereenkomst ESF-VDAB en een inschrijvingbewijs waarvan niet duidelijk is waarvan het komt.

Uit nazicht van de voorgelegde documenten met betrekking tot tewerkstelling (contracten, loonfiches, werkloosheidsbewijzen ed) en navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene een aantal perioden tewerkgesteld is geweest nl. van 21.03.2013 tot 21.04.2013 bij V. (...) bvba, van 26.08.2013 tot 30.09.2013 bij L. (...) sprl, van 01.10.2013 tot 01.11.2013 bij Algemene Tuinwerken, van 10.01.2014 tot 28.02.2014 bij K.T. (...) bvba, van 07.03.2014 tot 01.08.2014 bij R. (...) bvba en van 07.09.2015 tot 30.09.2015 bij D.R. (...). Zijn laatste tewerkstelling dateert dus van 30.09.2015. Nadien is hij niet één dag meer gemeld en dus tewerkgesteld geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar ononderbroken gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene dient bijgevolg heden beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Een inschrijving bij de VDAB en bij een interimkantoor en trajectbegeleiding geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Het is ook niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om bepaalde perioden te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op een nieuwe tewerkstelling. Ondanks de trajectbegeleiding van de VDAB, inschrijving bij een interimkantoor en de sollicitaties is betrokkene er tot op heden nog niet in geslaagd om na zijn tijdelijke tewerkstelling nog in loondienst te gaan bij een Belgische werkgever, zelfs niet via interim of op proef. De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. De lange duur van zijn werkloosheid komt zijn tewerkstellingskansen ook niet ten goede. Nergens in het dossier is enige

informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken. Betrokkene toont niet aan een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst en kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als werkzoekende.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, paragraaf 4, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) juncto artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EC.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 1° en 2° stelt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf en laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk Artikel 42 bis par. 1 stelt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid\ 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 1 richtlijn 2004/38/EC stelt:

Union citizens and their family members shall have the right of residence provided for in article 6, as long they do not become an unreasonable burden on the social assistance system of the host member state.

Artikel 14 par. 3 richtlijn 2004/38/EC stelt:

Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandsstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker stelt vast dat hij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden of werk heeft.

Het kan niet betwist worden dat verzoeker alle kansen neemt die er zijn om ook maar tewerkgesteld te worden. Hij solliciteert spontaan, hij volgt alfabetiseringscursussen, is ingeschreven bij de vele

interimkantoren en bij de VDAB en het plukseizoen staat voor de deur wat een ideale kans op tewerkstelling is voor verzoeker...

Bovendien ontvangt hij een leefloon wat wil zeggen dat hij bereid is om te werken. Verzoeker is enkele en alleen maar gerechtigd om een leefloon conform artikel 3 5° van de wet van 26 mei 2002. Hij ingeschreven zijn bij het OCMW betekent eveneens dat verzoeker kans maakt op tewerkstelling. Zo kan verzoeker tewerkgesteld worden als bijvoorbeeld als artikel 60 par. 36 Organieke OCMW wet.

Verzoeker stelt vast dat er een schending is van artikel 42 bis Vw. Artikel 42 bis bepaalt de voorwaarden wanneer er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht. Namelijk indien verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel.

Uit het niks uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De beslissing stelt enkel en alleen dat verzoeker een leefloon ontvangt. De beslissing stelt op geen enkele wijze dat hij doordat hij een leefloon ontvangt sinds 1 januari 2016 (zie stuk 3) een belasting zou vormen van het sociale bijstandstelsel. De beslissing stelt enkel:

Betrokkene ontvangt al geruime tijd, bijna een jaar leefloon. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale zekerheidstelsel niet van beperkte duur is.

Verzoeker ontvangt aldus een bedrag van 1.111,62 Euro per maand. Dit bedrag is gelijk aan het bedrag de maatschappelijke integratie. Derhalve kan het niet betwist worden dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 2° Vw dat stelt: het zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen. Conform artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EC dient de dienst vreemdelingenzaken aan te tonen dat hij geen onredelijke belasting zou zijn voor het sociale bijstandstelsel van de Lidstaat (as long as they do not become an unreasonable burden on the social assistance system of the host member state).

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij het nalaat te motiveren 'waarom' hij een onredelijke belasting zou vormen van het sociaal bijstandstelsel. Het feit dat artikel 40 par. 4 2° niet alleen bepaalt dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken maar ook om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het rijk is volgens verzoeker een bepaling die geen correcte weerspiegeling is van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EC die expliciet en duidelijk stelt: an unreasonable burden on the social assistance system of the host member state (een onredelijke belasting voor het bijstandstelsel). Artikel 40 par. 4 2° is derhalve van toepassing. Artikel 40 par. 4 2° is de transpositie van artikel 14 par. 1 richtlijn 2004/38/EC. De wetgever heeft echter vergeten het woord 'onredelijk' in de bepaling neer te schrijven zodat de bepaling van artikel 40 par. 4 2° dient gelezen te worden conform artikel 14 par. 1 richtlijn 2004/38/EC. De bepaling dient gelezen te worden als: Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij 'een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel in het Rijk.

Het weze duidelijk dat de wetsartikelen dienen overeenstemmen met de richtlijn 2004/38/EC.

Indien er een tegenstrijdigheid, onduidelijk, onvolledigheid is dient de rechtelijke macht terug te vallen op de basiswetgeving in casu artikel 14 par. 1 richtlijn 2004/38/EC.

De verwerende partij heeft nagelaten in zijn beslissing te motiveren 'waarom' verzoeker nu precies een onredelijke belasting zou vormen. Verzoeker vindt geen enkele reden waarom hij een 'onredelijke' belasting zou vormen in de bestreden beslissing. Het stellen dat verzoeker bijna een jaar een équivalent van het leefloon ontvangt voor een jaar is net correct. Verzoeker ontvangt steun van het OCMW sedert 1 jan 2016 (stuk 3). Dit is op heden slechts 5 maanden is 5 maanden een belasting? Verwerende laat na waar zij haar grens legt om tot het besluit te komen dat verzoeker een 'belasting' zou zijn. Zonder dat verwerende partij haar maatstaf meedeeld, kan de rechterlijke macht geen toetsing doen. Derhalve voldoet verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 2° Vw en is aldus artikel 42 bis par. 1 alhier niet aan de orde gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 2° Vw. Verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en gezien verwerende partij nalaat om een maatstaf mee te delen van wat zij beschouwd als een belasting kan verwerende partij haar motief niet baseren op artikel 42 bis par. 1 laatste zin.

Verzoekende partij toont aldus aan dat artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40 §4, 1° en 2° en artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EC.

Hij betoogt dat hij, conform artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet in het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden of werk heeft. Hij stelt spontaan te solliciteren,

alfabetiseringscursussen te volgen, ingeschreven is bij vele interimkantoren en bij de VDAB en het plukseizoen zou voor de deur staan wat een ideale kans op tewerkstelling is voor hem. Bovendien ontvangt hij een leefloon wat wil zeggen dat hij bereid is om te werken. Hij stelt geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandsstelsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist geen volledig jaar gewerkt te hebben en reeds meer dan zes maanden werkloos is.

Waar hij stelt thans kans te maken op tewerkstelling beperkt hij zich tot louter hypothetische verklaringen die niet gestaafd worden met een concreet bewijs.

Aangaande het leefloon dient te worden opgemerkt dat dit een aanvullend bijstandsstelsel is wat uiteraard een belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, aangezien verzoeker dit leefloon nodig heeft om voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Hiermee voldoet hij niet meer aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, want hij kon niet voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste kwam van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Met verwijzing naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) zet de verwerende partij uiteen dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij nu zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer/werkzoekende en zij, gelet op het leefloon dat zij al gedurende enkele maanden ontvangt van het OCMW, niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en zij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Deze schending dient in casu te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40, §4, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond van haar tewerkstelling. Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)"

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde gesteld worden op basis van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaalde wat volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij per brief van 25 februari 2016, met kennisgeving op 2 maart 2016, uitgenodigd werd haar huidige economische activiteiten en of bestaansmiddelen aan te tonen.

Uit het administratief dossier blijkt, hetgeen de verzoekende partij niet ontkent, dat aan de verzoekende partij een leefloon wordt uitgekeerd. Uit de informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt dat het leefloon of equivalent dat werd uitgekeerd op 1 april 2015 163,47 euro bedroeg. Voor de vier daaropvolgende maanden bedroeg dit 544,91 euro. Vanaf 1 oktober 2015 werd telkens 555,50 euro uitgekeerd, en wel voor drie maanden. Op 1 januari 2016 werd 1559,85 euro betaald, op 1 februari 2016 1111,61 euro en op 1 maart 2016 eveneens laatstgenoemde bedrag. De verzoekende partij ontkent evenmin dat zij niet is tewerkgesteld.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij alle kansen neemt die er zijn om ook maar tewerkgesteld te worden, zoals spontane sollicitaties, een inschrijving bij de VDAB en interimkantoren en het volgen van alfabetiseringscursussen, weerlegt zij niet de motivering van de verwerende partij dat “Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Een inschrijving bij de VDAB en bij een interimkantoor en trajectbegeleiding geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Het is ook niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om bepaalde perioden te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op een nieuwe tewerkstelling. Ondanks de trajectbegeleiding van de VDAB, inschrijving bij een interimkantoor en de sollicitaties is betrokkene er tot

op heden nog niet in geslaagd om na zijn tijdelijke tewerkstelling nog in loondienst te gaan bij een Belgische werkgever, zelfs niet via interim of op proef. De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. De lange duur van zijn werkloosheid komt zijn tewerkstellingskansen ook niet ten goede. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken. Betrokkene toont niet aan een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst en kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als werkzoekende.” Met haar betoog vermag de verzoekende partij niet aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat zij haar verblijfsrecht niet kan behouden onder het statuut van werkzoekende gelet op het feit dat uit de door haar voorgelegde stukken geen reële kans op tewerkstelling blijkt. Het feit dat uit het ontvangen van een leefloon een *“bereidheid tot werken”* zou blijken, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit een bereidheid niet automatisch dat er sprake is van een reële kans op tewerkstelling.

Het vervolg van het betoog is erop gericht aan te tonen dat de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren waarom de verzoekende partij een onredelijke belasting zou vormen van het sociale bijstandstelsel.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij voorhoudt pas sinds 1 januari 2016 steun te krijgen van het OCMW, dit niet strookt met de gegevens uit de kruispuntbank, zoals hierboven omschreven.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verwerende partij - nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer/werkzoekende - in de bestreden beslissing ook de mogelijkheid om een inschrijving te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft onderzocht. Aldus onderzoekt de verwerende partij of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van een burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hierbij voert de verwerende partij onderzoek naar het in dat geval van toepassing zijnde en in artikel 40, § 4, 2° en 40bis, § 1 van de vreemdelingenwet vastgelegde criterium, met name of de Unieburger een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Verwijzend naar het gebrek aan enige economische activiteit en naar het leefloon dat zij al enkele maanden ontvangt via het OCMW, concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij in casu niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en dat zij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, nu zij al geruime tijd, bijna een jaar, leefloon ontvangt zodat kan worden gesteld dat de belasting van het sociale bijstandstelsel niet van beperkte duur is.

Gelet op het voorgaande meent de verwerende partij over te moeten gaan tot het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidde:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De Raad wijst er op dat krachtens artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, § 1b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4 van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea van de vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

De verzoekende partij wijst op het leefloon dat zij sinds 5 maanden zou ontvangen en meent dat zij over een inkomen beschikt dat het niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, overstijgt, zodat het hebben van een leefloon in haar geval niet als motief kan worden gebruikt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht nu zij geen onredelijke belasting van het bijstandsstelsel lijkt te vormen. Zij verwijt de verwerende partij geen maatstaf te hebben van wat zij beschouwt als een *“onredelijke belasting”*.

De Raad wijst erop dat het begrip *“sociale bijstand”* volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten
- 2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295).

De verzoekende partij lijkt met haar betoog voorbij te gaan aan het feit dat zij een leefloon ontvangt en dat deze tegemoetkoming behoort tot het aanvullende stelsel van de sociale bijstand. Dat stelsel biedt sociale bescherming voor personen die niet binnen de klassieke sociale zekerheid terecht kunnen. De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij slechts in haar levensonderhoud kan voorzien door een beroep te doen op tegemoetkomingen en hiermee aantoont dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De verwerende partij motiveert immers in de bestreden beslissing *“Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is.”*

Het determinerende motief in de bestreden beslissing – de vaststelling dat de verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel – vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij, die over een ruime appreciatiemarge beschikt, nalaat aan te geven waarom zij meent dat er sprake is van een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel, namelijk omdat de verzoekende partij gedurende bijna een jaar een leefloon ontvangt zodat de belasting van het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit dat een niet beperkte belasting van het sociale bijstandsstelsel in de tijd als een onredelijke belasting kan worden beschouwd.

Bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing nu de verwerende partij in de eerste plaats oordeelde dat verzoekende partij gelet op het leefloon niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, hetgeen op zichzelf een grond tot intrekking van het verblijfsrecht vormt. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, waar de verwerende partij slechts stelt dat de verzoekende partij *“daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is”*. De verzoekende partij ontkent nog weerlegt de vaststelling dat zij een leefloon geniet, zodat de verwerende partij terecht het verblijfsrecht kon intrekken op grond van de vaststelling dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij is aldus gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing en kan dus niet tot de nietigverklaring ervan leiden, los van voorgaande vaststellingen dat de kritiek niet gegrond is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 14 van richtlijn 2004/38/EC - waarmee laatstgenoemd artikel van de vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn -, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“Behoud van het verblijfsrecht

1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland.

2. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

3. Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandsstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel.

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.”

Waar zij menen dat punt 1 van deze bepaling niet goed zou zijn omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 40 van de vreemdelingenwet, dient de Raad erop te wijzen dat zij eraan voorbijgaat dat in dit punt van artikel 14 van genoemde richtlijn handelt over burgers van de Unie en hun familieleden die het verblijfsrecht verwierven volgens artikel 6 van dezelfde richtlijn, hetgeen echter handelt over een verblijfsrecht van minder dan drie maanden, terwijl de verzoekende partij in casu zou vallen onder artikel 7 van genoemde richtlijn, dat handelt over verblijfsrecht voor meer dan drie maanden, hetgeen overeenstemt met het door de verzoekende partij eens verworven verblijfsrecht als werknemer, in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Het betoog waarin zij meent dat er een incorrecte omzetting is gebeurd van de richtlijn naar de vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig nu het is gebaseerd op een verkeerde lezing van artikel 14 van richtlijn 2004/38. Voorts kan worden opgemerkt dat in artikel 42bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat voorziet in de beëindigingsgronden voor een verblijf van meer dan drie maanden, wordt bepaald *“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. (...)”. De verzoekende partij lijkt voorbij te gaan aan de inhoud van dit artikel, waarin wel degelijk een beëindiging wordt voorzien zowel in geval van niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 4, §4, 2° van de vreemdelingenwet als in van een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel. Zij toont niet aan dat deze bepaling een verkeerde omzetting zou zijn van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EC.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40, §4, 1° en 2° en 42bis van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EC blijkt derhalve niet.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij, verwijzend naar de artikelen 7 en 42bis van de vreemdelingenwet en artikel 14, paragraaf 3 van richtlijn 2004/38/EC, de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker wenst eerst en vooral op te merken dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten kan aanvechten in een verzoekschrift. Het bevel om het grondgebied te verlaten is onlosmakelijk verbonden met de beslissing die een einde stelt aan het verblijf voor meer dan drie maanden.

Immers een beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden dient volgens het vreemdelingenbesluit ter kennis worden gebracht aan de hand van een bijlage 21 die een bevel bevat om het grondgebied te verlaten.

Het bevel is gemotiveerd als volgt:

Overeenkomstig art 7 eerste alinéa, 2° Vw wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als werknemer bekomen op 14 feb 2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Schending artikel 7 eerste lid 1 2° Vw in samenhang met artikel 14 par. 3 richtlijn 2004/38/EC en artikel 42 bis par. 1 Vw in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Wat er ook van zij stelt verzoeker echter vast dat de dienst vreemdelingenzaken op een automatische wijze een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoeker. De dienst vreemdelingenzaken vergeet echter het bestaan van artikel 14 par. 3 richtlijn 2004/38/EC dat stelt: Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel. Het niet automatisch overgaan tot een verwijderingsmaatregelen houdt immers in dat verwerende partij uitgebreid dient te motiveren waarbij zij aan verzoeker een bevel heeft om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt vast dat dienst vreemdelingenzaken niet motiveert waarom zij nu juist in het geval van verzoeker als een automatisme een verwijderingsmaatregel neemt. Een motivering waarbij er enkel en alleen verwezen wordt naar artikel 42 bis par. 1 Vw kan volgens verzoeker de toets met artikel 2 en 3 in combinatie met artikel 14 par. 3 van de richtlijn niet doorstaan.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat artikel 7 Vw in casu niet van toepassing is. Omdat artikel 7 Vw geldt voor derdelanders. Verzoekers is een burger van de Unie. Voor burgers van de Unie voorziet de wet een spéciale catégorie. De lex specialis gaat steeds voor de lex generalis.

Ten tweede begint artikel 7 van het woord onverminderd bepalingen uit een verdrag

Welnu verzoeker beschikt over gunstiger bepalingen voortspruitend uit een verdrag.

Verzoeker kan in casu verwijzen naar de bepalingen uit het Verdrag van de Werking van de Europese Unie in het bijzonder de bepalingen artikel 45 en volgende waarvan de richtlijn 2004/3 8/EG de verder uitvoering van is.

De beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd. Er is aldus een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992. De niet of onvoldoende motivering is een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de beslissing conform artikel 39/2 par. 2 Vw verantwoord.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 14 §3 van de richtlijn 2004/38/EC, van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet op hem van toepassing is omdat hij een burger van de Unie is waarvoor de wet een speciale categorie voorziet.

Hij gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden werd ingetrokken omdat hij niet meer voldeed aan de daartoe gestelde verblijfsvoorwaarden, waardoor hij ook niet meer voldeed aan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, namelijk in het bezit zijn van een geldig visum of een gelijkgestelde reistitel.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

5

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Hij toont het tegendeel niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3. De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel duidelijk de motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Met verwijzing naar artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet zet de verwerende partij uiteen dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven gezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien daar er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als werknemer bekomen op 14 februari 2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat automatisch en zonder motivering een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Evenmin blijkt dat het bevel enkel zou zijn gemotiveerd door middel van een verwijzing naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet, nu uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en naar de reden waarom op grond van deze bepaling een bevel wordt uitgereikt.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, blijkt inderdaad dat de burgers van de Unie het recht hebben zich te verplaatsen, evenwel is het recht beperkt tot drie maanden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat de verzoekende partij buiten de gestelde termijn in het Rijk verblijft nu een einde werd gesteld aan haar verblijf van meer dan drie maanden als werknemer bekomen op 14 februari 2014 en zij niet toegelaten of gemachtigd is om hier verder te

verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat artikel 7 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn omdat zij als burger van de Unie nog in het Rijk zou mogen verblijven.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd omdat het steunt op een onregelmatige beslissing, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de onwettigheid van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet werd aangetoond. Het eerste onderdeel is aldus niet dienstig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN